

Espina, no santa

PERE ORTÍ

Quan entro a la plaça de Catalunya se'm fa molt dur de mirar enlaire. A un costat, El Corte Inglés, a l'altre, la Caja de Madrid, a l'altre, el BBVA, a l'altre, la Telefónica Española, a l'altre... El rovell d'ou de Barcelona, el rovell d'ou de Catalunya, i cap signe d'identitat catalana a la vista. El lloc neu-ràlgic del cap i casal, totalment en poder dels estrangers. Me'n cau una opressió a sobre, no hi puc fer més. Com és que les coses han anat tan mal dades?

¿El prodigi s'ha fet sol, és a dir, ha estat per generació espontània, o és fruit d'un pla ben concebut i dut a la pràctica amb mònita i tots els mitjans de què disposa un poderós, però *sin que se note el cuidado*? Atès l'amor que ens professen els responsables, els qui tenen la paella pel mànec dintre el tramat ibèric que en diuen *la unidad*, és bona i viable tota conjectura. Als catalans cal humiliar-los, cal fer-los sentir la força del govern que els aixafa. No volen ser lliures i parlar una llengua que no és la que no pot tenir rival? Doncs que ho paguin sentint el pes de qui els domina. És qüestió d'una clara solidaritat.

Perquè El Corte Inglés està clavat a Barcelona amb formidable intenció, puix que es tracta d'una expressió castellana que els catalans hauran de pronunciar per sempre més. No se la podran esborrar de la boca –i no la n'han esborrada pas–. Calarà tan bé entre barcelonins i visitants i ja la diran per sempre més com un respir. Falca de penetració imperialista indestructible. Un cop d'enginy i de mà dignes d'un gran talent. Fou imposat durant el dictador, en connivència amb el dictador, i hom deia si els nous magatzems eren propietat del famós Marqués de Villaverde. No et dic res quines facilitats i quins favors havien de ser atorgats al brillant *verno*. Molt a prop, al bell Portal de l'Àngel, hi havia els magatzems Jorba, tan catalans, tan barcelonins, tan quotidians, tan domèstics, tant com els estimaven els barcelonins. Com fou que se n'anà al cel? Ara, en el seu emplaçament, també hi drapeja

la tela que talla El Corte Inglés, que és una bandera i signe d'invasió a l'ample.

En segon lloc, la Caja de Madrid. Déu n'hi dó. Ni «la Caixa», ni el Banc de Sabadell, ni la Caixa de Catalunya. Qui sap si tots aquests ho intentaren un dia, d'ocupar el mateix lloc... ¿No els agrada el brou de Madrid, als catalans? Doncs aquí en teniu bones tasses! Som aquí perquè som els amos. Vosaltres no teniu cap autoritat, a casa vostra, ni cap força, ni armes, ni avions caríssims, ni canons, ni metralladores.

I l'altre que regna amb tota l'esplendor a la nostra plaça és el BBVA, que diu que pertany als qui van de bracet amb l'*establishment* central, i no amb els bascos bascos. Ja hauria estat massa, altre cop la Caja de Madrid, *se notaría el cuidado*. Els bascos són germans nostres. I no hi hauria d'haver en el lloc la malanada Banca Catalana? Al president Pujol li fou dit, als inicis del seu mandat, que «si feia massa per Catalunya, la seva Banca Catalana aniria a l'aigua». I així fou. Feia aigua, la nostra banca, i el govern central, per comptes d'ajudar-la, la tingué un llarg període a la picota, en oferta al millor postor i desoient les bones ofertes que en feia «la Caixa». Fou proposada al BBVA, que l'agafà amb extraordinària precaució i, en adonar-se dels atots, dels *assets* amb què comptava la

Catalana, se la cruspí tot seguit, i amb quin gust!

Recordo aquí aquell altre malanat Banc de Catalunya, que fou enfonsat pel govern de la Segona República, en 1931. Respecte a casa nostra, és igual castellans, governs a Madrid de dreta que d'esquerra. I és que no podem créixer, els catalans. No podem ser grans. L'amo està sobre nosaltres i ens vigila estrictament. Ens té l'aeroport del Prat, també, i guarda control de totes les tecles clau del país. Som una colònia. Damunt nostre plana una radical gelosia. Hi plana una mentalitat de garrotada que fins té la seva ressonància en la *Constitución*.

Pel que fa als emblemes que senyoregen la plaça de Catalunya, ja ens hi hem fet, ja hi tenim la pell dura. Portem clavats al cervell un concepte de submissió que és la nostra ruïna. Total, efectes i avantatges de *la unidad*. Està molt bé que el nostre govern es basquegi per portar aigua potable a Barcelona. Però que faci alguna cosa per portar-hi l'aigua espiritual del respecte degut als catalans i de la nostra autoestima, que travessen una secada horrible, d'anys i panys. Cal que el nostre govern repari aquest tort, que clama al cel. És en aquests problemes que cal aplicar la destralt –«quan convé, seguem cadenes»–; si no, perdem el temps. Ai, això de *segar cadenes*, els catalans! Voleu dir? ♦

eldemà
setmanari d'informació general
www.eldema.cat